

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 63

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

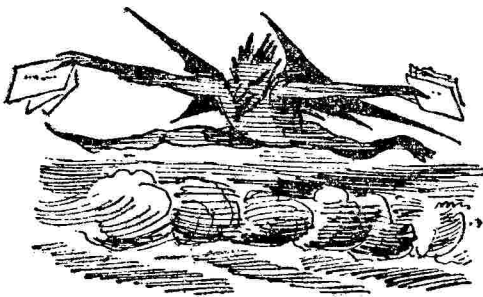
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομής: διὰ τὸ Ἑξαμηνίαν Ἀρχὴ 12, προπληρωτέα καθ' ἑξαμηνίαν διὰ τὸ Ἑξωτερικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα καθ' ἔτος Διεθύνσεις τῆς ἑφημερίδος κάτωθεν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΑ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 28 Μαρτίου 1876.

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν κυρίων προμηθευτῶν τοῦ ἀσμοδαϊκοῦ «Κιβωτίου» ὅτι τοὺς κ. κ. Πεβρωτῆν καὶ Πύργαν νομίζομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξηντηλημένους, καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς ἀνωνύμους ἡμῶν συνεργάτας νὰ παύσωσι τὰς καθ' αὐτῶν ἐπιθέσεις, ἐνθυμούμενοι τὸν μακαρίτην Ἀργυράμον καὶ τὸ λατινικὸν ῥητὸν «*Natura diverso gaudet.*»

Τῷ κ. Δημάρχῳ Ἀθηναίων.

Ὁ ἀξιώτιμος κ. Δήμαρχος ἐκφράζει πρὸς ἡμᾶς τὴν εὐγνωμοσύνην του «διότι ἐπικρίνοντες ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν, φέρομεν αὐτὸν εἰς θέσειν νὰ φωτίξῃ τὸ κοινὸν καὶ νὰ ἀποκροῇ τὴν διαστροφὴν.»

Μετὰ τοιοῦτον προοίμιον ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν διὰ τῆς ἀκολούθου ἀποκαλύψεως: «Οἱ ἀξιοῦντες νὰ βρέχεται ἡ πόλις ἐν ὥρᾳ θέρου καὶ ξηρασίας ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ μεταβληθῇ ἡ μαστίζουσα τὴν Ἀττικὴν ἀνομβρία.»

Δὲν εἴμεθα σχολαστικοί· κάλλιστα δὲ γνωρίζομεν ὅτι ἄδικος καὶ ὑπερβολικὴ ἀξίωσις ἤθελεν εἶναι ν' ἀπαιτῶμεν παρὰ δημάρχου νὰ γνωρίζῃ τὴν γλῶσσάν του, ἐν τόπῳ ὅπου ἀντηχοῦσιν ἀπὸ ἑδρας Πανεπιστημίου αἱ ἀπόλυτοι ἐνομαστικαὶ τοῦ Πύργου καὶ τοῦ Τζιθανοπούλου. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, οὐδὲ τῶν δημάρχων ἐξαίρουμένων, πρέπει ὁμιλῶν ἢ γράφων νὰ ἐκφράξῃ ἀνδριῶς τοῦλάχιστον καταληπτῶς τί θέλει νὰ εἴπῃ, ἔστω καὶ ἀρβυλίτικα, ἀνδρὸν ἡξέυρη ἑλληνικά. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐπονοκεφαλίσσαμεν, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπολύτως ἀδύνατον ὑπῆρξεν εἰς ἡμᾶς νὰ καταλάβωμεν τί ἐννοεῖ ὁ ἀξιώτιμος κ. Κυριακὸς, λέγων ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μεταβληθῇ ἡ ἀνομβρία.

Ἀναγκαζόμενοι νὰ καταφύγωμεν εἰς εἰκασίας, ὑποθέτομεν ὅτι ἡ μεταβολὴ τῆς ἀνομβρίας, μεταφραζομένη εἰς κοινὴν γλῶσσαν, σημαίνει ὅτι ἐν Ἀθήναις βρέχει σπανίως, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπάρχει ὕδωρ ἰκανὸν διὰ νὰ βρέχωνται οἱ δρόμοι. Ἡ δὲ προσθήκη τῶν λέξεων ἐν ὥρᾳ θέρου καὶ ξηρασίας, ἀνδρὸν εἶναι φοβερὰ εἰρωνεία, πρέπει εἰς ἅπαντος νὰ θεωρηθῇ ὡς πλεονασμὸς, διότι οὐδεὶς, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἀπήτησε ποτὲ παρὰ τοῦ κ. Δημάρχου νὰ ποτίξῃ τοὺς δρόμους ἐν ὥρᾳ χιόνος ἢ βροχῆς.

Ἄλλ' ἀνδρὸν πάλιν παραδεχθῶμεν τὴν ἔλλειψιν ὕδατος ὡς πραγματικὴν, τότε τὸν ἡμέτερον Δήμαρχον ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν, διατί, ἀφοῦ τοῦτο σπανίζει, γίνεται τοιαύτη ἀνάγκουτος καὶ πρωτοφανὴς αὐτοῦ σπατάλη; Εἰς πάντα τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀνδρὸν καὶ δὲν μαστίζονται ὑπὸ τῆς ἀνομβρίας, τὸ ὕδωρ χρησιμεύει ὡς ἀπλοῦν